

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.441 van 6 juni 2002
in de zaak A. 67.793/VII-13.693.**

In zake : Jan BAX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan BAX op 23 februari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 19 januari 1996 waarbij zijn beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 17 maart 1994 houdende de weigering van de vergunning tot uitbreiding van een kippenkwekerij, gevestigd te 2381 Ravels (Weelde), Polderstraat 27, ongegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 11 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen.

Gelet op de beschikking van 4 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 mei 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. HEYNDRICKX die, loco Advocaat M. BALLON verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een kippenkwekerij uit, gelegen te 2381 Ravels (Weelde), Polderstraat 27.

Hij beschikt aanvankelijk over de volgende vergunningen, alle gegeven met besluiten van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen :

- op 8 december 1980 voor het uitbaten van een mestkuikenstal voor minder dan 20.000 kuikens met een geldigheidsduur tot 5 december 2000;
- op 29 november 1984 voor de uitbreiding tot een totaal van 30.000 mestkuikens in 2 stallen en 10.000 liter mazoutopslag met een geldigheidsduur tot 5 december 2000;
- S** op 29 december 1988 voor het uitbreiden met een bijkomende stal van 15.000 mestkuikens met een geldigheidsduur tot 5 december 2000 (dus tot een totaal van 45.000 dieren).

1.2. Op 29 augustus 1991 vraagt verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een exploitatievergunning onder het stelsel van het A.R.A.B. voor het uitbreiden van het vergunde kippenbedrijf van 45.000 dieren

met een nieuwe stal voor 35.000 mestkippen tot een totaal van 80.000 mestkippen, verdeeld over vier stallen.

Gedurende het openbaar onderzoek worden geen bezwaren ingediend.

Verzoeker legt een milieu-effectrapport (MER) van 4 september 1992 neer, dat conform wordt verklaard door de AMINAL op 7 oktober 1992.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 17 maart 1994 wordt de gevraagde vergunning geweigerd omdat niet zou zijn voldaan aan een afstandsregel uit het ("oude") Vlarem II.

1.3. Met een ter post aangetekend schrijven van 21 januari 1994 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- het bestuur ruimtelijke ordening op 30 september 1994 : principieel gunstig;
- de hygiëne- en gezondheidsinspectie op 25 november 1994 : ongunstig wegens bijkomende nitraatbelasting voor het grondwater;
- de afdeling milieuvergunningen: ongunstig omdat het milieu-effectrapport niet bij de vergunningsaanvraag was gevoegd.

1.4. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 19 januari 1996 wordt het administratief beroep ongegrond verklaard en wordt de vergunning geweigerd, in essentie omdat "... de aanvraag dateert van 29/08/1991 en het milieu-effectrapport van 01/09/1992; dat derhalve niet voldaan is aan de wettelijke vereiste dat het milieu-effectrapport de aanvraag moet vergezellen";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de logica vereist dat vooreerst het tweede middel wordt onderzocht daar het de vraag betreft of een milieu-effectrapport had moeten worden ingediend of niet, terwijl het eerste middel enkel de vraag betreft of het rapport wel tijdig is neergelegd en dus slechts belang heeft voor zover het tweede middel onontvankelijk of ongegrond zou zijn;

2.1.1. Overwegende dat in het tweede middel de schending wordt aangevoerd van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen; dat verzoeker het middel als volgt adstrueert :

"Krachtens art. 3.8 dient een milieu-effectrapport bij de aanvraag te worden gevoegd wanneer het gaat om bedrijven met stalruimte voor pluimvee van meer dan 40.000 stuks wanneer het bedrijf gelegen is in een agrarisch gebied, op minder dan 300 meter van een woongebied; onder dit laatste dient ook een 'woongebied met landelijk karakter' te worden begrepen.

De bestreden beslissing gaat ervan uit dat volgens het gewestplan Turnhout de inrichting gelegen is op 250 meter afstand van het woongebied met landelijk karakter.

Nochtans werd in de beslissing van de Bestendige Deputatie vastgesteld dat de afstand tussen de inrichting en het woongebied met landelijk karakter 330 meter bedroeg, terwijl uit het milieu-effectrapport dat verzoeker in de loop van de procedure voor de Bestendige Deputatie had laten opmaken, en dat conform werd bevonden, die afstand op ongeveer 350 meter werd geraamd.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt waar de verwerende partij de afstand van 250 meter vandaan heeft gehaald";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden dat in het bestreden besluit wordt gesteld dat volgens het gewestplan Turnhout de inrichting is gelegen op 250 meter van het woongebied met landelijk karakter en op 500 meter van een ander woongebied, dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat uit geen enkel element van het bestreden besluit blijkt waar die afstand wordt gehaald, dat het bestreden besluit afdoende is gemotiveerd, rekening houdende met de ingewonnen adviezen van de overheidsorganen, dat in het advies van het bestuur ruimtelijke ordening voormelde afstand wordt vermeld, dat de overheid die afstand op basis van dit advies kon aanvaarden, niettegenstaande de andersluidende bepalingen in het deputationbesluit en het milieu-effectrapport; dat zij daaraan toevoegt dat hoe dan ook verzoeker overeenkomstig artikel 3.8.c) van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 een milieu-effectrapport moest opstellen en bij de vergunningsaanvraag diende te voegen omdat het een inrichting betreft van meer dan 60.000 mestkippen in een agrarisch gebied, dat deze verplichting geldt onafgezien de ligging van de inrichting op meer of minder dan 250 meter van een woongebied met landelijk karakter, dat derhalve de afstand t.o.v. een woongebied met of zonder landelijk karakter in casu niet dienend is zodat er van schending van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 evenmin sprake kan zijn;

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker nog doet gelden wat volgt :

“Het bestreden besluit gaat er ten onrechte van uit dat de inrichting volgens het gewestplan Turnhout gelegen is op 250 meter van een woongebied met landelijk karakter.

Deze bevinding wordt tegengesproken door de inhoud van het milieu-effectrapport zelf (blz. 3) waarin gesteld wordt dat de inrichting gelegen is op een afstand van ongeveer 350 meter van een woongebied met landelijk karakter.

Opvallend is ook dat de beslissing van de Bestendige Deputatie verwijst naar een afstand tussen de inrichting en het woongebied met landelijk karakter van 330 meter.

De verwerende partij mocht zich bijgevolg niet enkel baseren op het advies van het Bestuur Ruimtelijke Ordening van 30 september 1994, waar de afstand van 250 meter werd naar voor geschoven.

Zij diende, gelet op de twijfel die terzake kon bestaan, tot een behoorlijke opmeting over te gaan, hetgeen niet is gebeurd”;

2.1.4. Overwegende dat moet worden vastgesteld dat de vergunningsaanvraag betrekking heeft op de uitbreiding van een bestaand bedrijf, reeds vergund voor 45.000 kippen, met nog eens een stal voor 35.000 kippen, zodat de vergunningsaanvraag leidt tot een bedrijf van in totaal 80.000 kippen; dat artikel 3.8. van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen luidt als volgt :

“Inrichtingen waarvoor een milieu-effectrapport wordt vereist :

(...)

8. Bedrijf met stalruimte voor pluimvee, hoenderachtigen, eendachtigen en gekweekte volièrevogels, ouder dan drie weken, van meer dan :

a) 20.000 stuks wanneer het bedrijf gelegen is in een niet-agrarisch gebied;

b) 40.000 stuks wanneer het bedrijf gelegen is in een agrarisch gebied;

- ofwel op minder dan 300 meter van een woongebied;

- ofwel op minder dan 500 meter van een drinkwaterwinning;

c) 60.000 stuks wanneer het bedrijf gelegen is in een agrarisch gebied niet vallend onder b”;

dat aangezien de vergunningsaanvraag leidt tot een bedrijf met stalruimte voor in totaal 80.000 stuks pluimvee, hoe dan ook een milieu-effectrapport nodig was, onafgezien van de afstand tot een woongebied en dus onafgezien van de vraag of het 250 tot 330 meter was tot een woongebied met landelijk karakter, zoals in casu; dat immers om te weten of een milieu-effectrapport is vereist het totale aantal dieren van het bedrijf relevant is en niet het aantal dieren van de gevraagde uitbreiding; dat dienvolgens verzoeker geen belang heeft bij het middel omdat voor een inrichting van meer dan 60.000 stuks pluimvee hoe dan ook een milieu-effectrapport vereist is, welke ook de afstand tot een woongebied is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van “de regels betreffende de ARAB-aanvraagprocedure”; dat verzoeker het eerste middel als volgt uiteenzet :

“Geen enkele wets- of reglementaire bepaling gaf de verwerende partij de bevoegdheid om een vergunningsaanvraag, ingediend onder het stelsel van het ARAB, als onontvankelijk te beschouwen omdat het milieu-effectrapport niet gelijktijdig met de aanvraag werd ingediend.

In het huidige stelsel (VLAREM I) bestaat evenmin een gelijksoortige sanctie : wanneer het milieu-effectrapport niet gevoegd is bij de oorspronkelijke aanvraag, die bij de overheid, die in eerste instantie dient te beslissen, werd ingediend, zal de overheid de aanvraag onvolledig moeten verklaren, maar kan zij de aanvraag niet zomaar afwijzen omwille van het ontbreken van een milieu-effectrapport”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord volgende repliek geeft :

“In weerwil van wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring voorhoudt, werd in het bestreden besluit de vergunningsaanvraag niet onontvankelijk verklaard omdat het milieu-effectenrapport niet gelijktijdig met de aanvraag werd ingediend.

Het bestreden besluit stelt vast dat de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag niet voldaan had aan de bepalingen van artikel 19 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 maart 1989 dat voorziet dat bij elke aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing van vergunning voor het exploiteren van een inrichting waarvoor een milieu-effectenrapport vereist is, een voor conform gekenmerkt milieu-effectenrapport ofwel een voor eensluidend verklaard afschrift ervan moet voegen, wat in casu niet gebeurd was vermits de vergunningsaanvraag dateert van 29 augustus 1991 en het milieu-effectenrapport dateert van 1 september 1992.

Derhalve heeft het bestreden besluit het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen dd. 17 maart 1994 dat de vergunningsaanvraag op andere motieven eveneens had geweigerd, vernietigd vermits de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling vaststelde dat het Besluit van de Bestendige Deputatie niet rechtsgeldig was.

Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat het bestreden besluit de vergunningsaanvraag impliciet als onontvankelijk beschouwt, dan nog had de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling de bevoegdheid dit te doen vermits inderdaad de vergunningsaanvraag werd ingediend in het kader van de ARAB-procedure doch men dient rekening te houden bij het indienen van een vergunningsprocedure met alle wettelijke bepalingen nodig voor het verkrijgen van deze vergunning, inclusief het Besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 welke op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds in werking was getreden.

Artikel 21 van dit besluit bepaalt dat voor vergunningsaanvragen ingediend voor de inwerkingtreding van dit besluit de vergunning tot exploiteren voor een project waarvoor een milieu-effectenrapport is vereist, deze vergunning kan verleend worden zonder dat een milieu-effectenrapport is opgesteld, wat in casu niet het geval is.

Artikel 19 van voornoemd besluit bepaalt verder dat een voor conform gekenmerkt milieu-effectrapport ofwel een voor eensluidend verklaard afschrift

ervan bij elke aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing dient bijgevoegd te worden en de verzoekende partij hieraan niet voldaan had”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

“Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de wettelijke vereiste dat het milieu-effectrapport de aanvraag moet vergezellen, stellende dat artikel 19 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 maart 1989 voorziet dat de initiatiefnemer bij elke aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing van vergunning voor het exploiteren van een inrichting waarvoor een milieu-effectrapport is vereist, een voor conform gekenmerkt milieu-effectrapport ofwel een voor eensluidend verklaard afschrift hiervan moet voegen.

De bestreden beslissing gaat er van uit dat de aanvraag moet worden verworpen (en dus eigenlijk onontvankelijk moet worden verklaard) wanneer zij niet vergezeld is van een milieu-effectrapport.

Deze sanctie is noch voorzien door enig decreet, noch door de bepalingen van het besluit van 23 maart 1989.

In de artikelen 14 tot 19 van dit besluit wordt de procedure geregeld betreffende het opstellen en meedelen van het milieu-effectrapport.

Krachtens artikel 17 § 2 gaat het bestuur voor Leefmilieu van de Administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu na of het voorgelegde milieu-effectrapport is opgesteld overeenkomstig de bepalingen van dit besluit. Krachtens artikel 18 § 2 kent het bestuur, indien het het voorgelegde milieu-effectrapport volledig in overeenstemming met het besluit van 23 maart 1989 vindt, een conformiteitscode toe aan het rapport en levert het een voor conform gekenmerkt exemplaar van het milieu-effectrapport op aan de initiatiefnemer.

Wanneer het rapport niet volledig in overeenstemming is met het besluit krijgt de aanvrager de kans om het rapport te vervolledigen.

De sanctie van loutere afwijzing van de aanvraag vloeit dus niet voort uit deze bepalingen.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat het door verzoeker voorgelegde milieu-effectrapport op 7 oktober 1992 conform werd verklaard en dat de conformiteitsverklaring op die datum werd afgeleverd.

De verwerende partij kon dus met kennis van zaken, aan de hand van een volledig bevonden milieu-effectrapport een beslissing nemen, zeker nu deze beslissing pas in januari 1996 werd genomen, en de verzoekende partij reeds meer dan drie jaar kennis had van de inhoud van het rapport”;

2.2.4.1. Overwegende dat de enige reden tot het ongegrond verklaren van het administratief beroep van verzoeker is dat de vergunningsaanvraag dateert van 29 augustus 1991 terwijl het milieu-effectrapport slechts op “1 september 1992” (lees 4 september) werd ingediend, zodat niet is voldaan “aan de wettelijke vereiste dat het milieu-effectrapport de aanvraag moet vergezellen”;

2.2.4.2. Overwegende dat naar luid van artikel 19 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (MER-

besluit) de initiatiefnemer het MER “voegt bij elke aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing van vergunning voor het exploiteren van een inrichting ...”; dat noch evengenoemde bepaling, noch enige andere decretale of reglementaire bepaling in een sanctie voorzien voor het niet gelijktijdig met die aanvraag indienen van het MER;

2.2.4.3. Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat het door de gemeente georganiseerd openbaar onderzoek heeft plaatsgevonden van 30 maart 1993 tot 15 april 1993 en dat de aan de bestendige deputatie gerichte adviezen eveneens geruime tijd na het toezenden van het MER op 4 september 1992 werden uitgebracht; dat in die omstandigheden niet blijkt dat door het niet gelijktijdig met de vergunningsaanvraag toezenden van het MER enig belang werd geschonden; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 19 januari 1996 waarbij het beroep van Jan BAX tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 17 maart 1994 houdende de weigering van de vergunning tot uitbreiding van een kippenkwekerij, gevestigd te 2381 Ravels (Weelde), Polderstraat 27, ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro , komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.